

V. Winkler

Kmet in letalo

Sonce gori in pod soncem letalo brni.
 Jekleno siv stroj godrnja čez ravnino,
 temen in svetel, ko ptič, ki perot mu drhti —
 pilot je otrok — in vse tone v daljino...

»Tu smo za setev zorali, iz zemlje puhti,
 kot bi za sveto daritev prižgali —
 kaj se oziraš, pilot? Povsod iste stvari,
 znoj in trpljenje, da homo iz česa
 v zimi nemirni za deco jemali.

Ti pa hitiš nad oblaki. Hočes v nebesa?
 Kako bo z vremenom?

Zdaj bi pač radi še nekaj miru,
 močnega sonca, da rast se oddahne.
 No, potlej čeprav se umakneš v daljino
 kot Papanjin nekam na beli tečaj.
 Povsod je trpljenje. Da, videl Madrid si,
 razrušene kočice, Nanking in Šanhaj
 in ziblješ se sredi sveta,
 kot hotel bi vsej tej grozoti ubežati.

Jaz pa ne morem si usode prebrati,
 zdaj bom s sejalnico stopil v razore —
 da bi le bilo kaj sonca in moče,
 sedem nas čaka jeseni sadu —
 daj nam ostati, živeti, Bog Oče!«